

Yaratıcılık ve Hezarfen Ahmet Çelebi

Öykü
Emine Düver

Resimler
Bahadır Yazıcı

Altı öykü kitabından oluşan, Etik Kitaplar Dizisi Projesi, çeşitli aşamalarda aşağıda isimleri verilen kişilerin destekleri ile gerçekleştirilmiştir. Onların katkıları olmadan bu proje sonlanamazdı. Kendilerine, etik bilinç-
lenme konusunda büyük yararlar sağlayacağına inandığımız bu kitaplara verdikleri katkılar nedeniyle çok
teşekkür ederiz.

Projenin başlangıç aşamasında görev alan ODTÜ öğretim üyelerinden;
Feride Acar, Seçil Akgün, Füsun Akkök, Sencer Ayata, Akın Ergüden, Nezih Güven, Olcay İmamoğlu,
Güneş Müftüoğlu, Bengi Öner, Canan Özgen, Eyüp Özveren, Erol Sayın, İsembike Togan ve
Fatoş Yarman Vural

Öykü Yarışması Seçici Kurulunda yer alan;
Servet Bal, Mübeccel Gönen, Serpil Ural, Canan Özgen

İllustrasyon Yarışması Seçici Kurulunda yer alan;
Mürşide İçmeli, İsmail Kaya, Filiz Şenler, Canan Özgen, Serpil Ural

Projenin MEB tarafında desteklenmesinde büyük katkıları olan eski MEB müsteşarı;
Bener Cordan

MEB Müsteşar yardımcısı, eğitimci ve şair
Hüseyin Acar

Projeye başından itibaren manen büyük destek veren ve takipçisi olan Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri;
Kemal Nehrozoğlu

ISBN 975-8602-35-0

Öykü: Emine Düver

Resimler: Bahadır Yazıcı

Tasarım: Gökhan Okur

CTP: X Repro

Baskı: X Matbaası

Adres: ODTÜ Uygulamalı Etik Araştırma Merkezi (UEAM) Başkanlığı 06531 Balgat, Ankara

Bu öykü, yaratıcı bir insan olan Hezarfen Ahmet Çelebi'yle ilgilidir. Öykü onun yaşamındaki önemli olaylara dayandırılmıştır. Hezarfen Ahmet Çelebi'yle ilgili tarihsel bilgiler kitabın sonunda yer almaktadır.

“Günaydın!” sesiyle uyandı Ahmet. Gözlerini açtığında odasında hiç kimse yoktu. Güneş bu sabah da en parlak ve en sıcak ışıklarını ona doğrultmuştu. Evet, ona günaydın diyen güneşin ta kendisiydi. Yataktan kalktı, her sabah yaptığı gibi penceresinin önüne bir avuç yem serpti. Rüzgar ona arkadaşlarının kanat seslerini getirmişti. Kısa bir süre içinde kuşlar penceresinin önüne dolmuştu bile. Hiçbiri ondan korkmuyordu. Çünkü Ahmet kuşlarla tanışalı çok uzun zaman olmuştu.

Annesinin odasının kapısını açmasıyla Ahmet’in bütün arkadaşları pencerenin önünden gökyüzüne doğru uçuştular. Annesi:

– Günaydın! dedi.

Ahmet neşeyle arkasına döndü ve annesine mutlulukla gülümsedi. Annesi Ahmet’i kahvaltıya çağırıyordu. Ahmet elini yüzünü yıkayıp kahvaltısını yapmak için aşağıya indi.

Annesi ve babasıyla birlikte güzel bir kahvaltı yaptılar. Daha sonra Ahmet annesinden izin alıp bahçeye oynamaya çıktı. Kuşlar, gökyüzü her zamanki gibi çok güzeldi. Ahmet bahçeye çıktığında, annesi ile babası bir an göz göze geldiler. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu. Ahmet'in kuşlara olan merakı onların da hoşuna gidiyordu. Ancak kuşlara ulaşmak için ağaçlara tırmanması onları rahatsız ediyordu. Bu konuya bir çözüm bulmanın zamanı gelmişti. Yapılacak en iyi şey Ahmet'e doğum günü nedeniyle bir kuş armağan etmekti. Böylece, ağaçlara tırmanmadan, kuş yuvalarıyla oynamadan da bir kuşla evde ilgilenme olanağı bulabilecekti.

Akşam, Ahmet'in babası elinde kocaman bir armağan paketiyle içeri girdi. Ahmet'e,

– Oğlum kuşları ne kadar çok sevdiğini biliyoruz. Bu yüzden sana doğum gününü kutlamak için bu armağanı aldık, dedi.

Ahmet heyecanla armağan paketini açmaya başladı. Gördüklerine inanamıyordu. Bu çok güzel bir kuştur. Masmavi tüyleri, kıpkırmızı bir gagası vardı. Ahmet anne babasına teşekkür etti ve hemen yeni arkadaşıyla beraber odasına çıktı. Aslında Ahmet sadece kuşlara değil, onların istedikleri kadar yükseğe uçabilmelerine hayrandı. Bu yüzden bu armağan onu ağaçlardaki kuş yuvalarından uzak tutamazdı. Biraz da üzülmüştü bu armağanyı görünce, çünkü kuşlar uçmadan yaşayamazlardı. Ama bu zavallı kuş bir kafeste yaşamak zorundaydı. Buna bir çözüm bulmalıydı. Kuşunu zaman zaman odada serbest bırakmaya karar verdi. Bu armağan Ahmet'in çok işine yarayacaktı. Artık o da bir kuşun kanatlarını, tüylerini daha yakından inceleyebilecek ve belki de nasıl uçabildiklerini daha kolay anlayabilecekti. Kuşunun adı Alkım olacaktı. Alkım; gökkuşağının renkleri anlamına geliyordu.

Ahmet zamanının çoğunu, evlerinin bodrum katında ve bahçede kuşların yanında geçiriyordu. Farklı şeyler üretmek Ahmet'in çok hoşuna gidiyordu. Evde gereksinim her araç gereci yapmaya çalışıyordu.

O zamanlar elektrik olmadığı için akşam olup da hava karardığında, insanlar evlerini mumlarla aydınlatıyorlardı. Ancak mumlar çok çabuk eriyordu. Bir akşam, Ahmet annesinin; "Keşke daha uzun süre yanabilen bir mum olsaydı!" dediğini duydu.

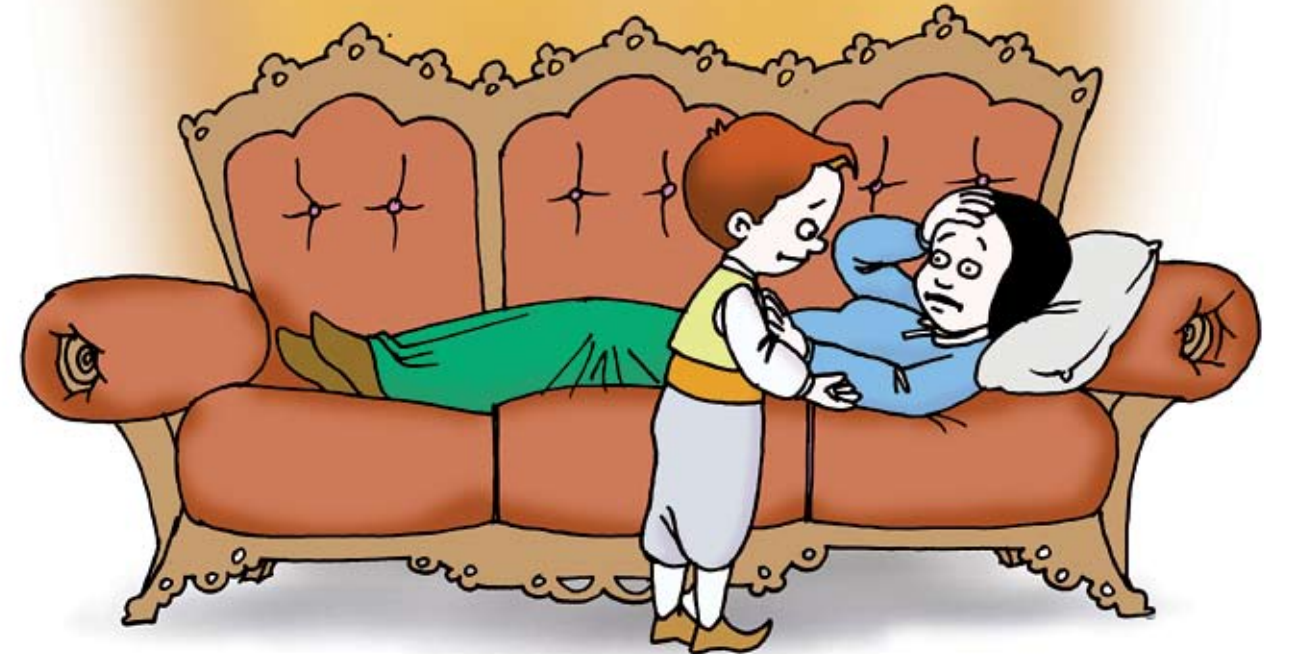

Ertesi gün Ahmet bodruma indi ve orada bulunan kitaplardan, mum yapımıyla ilgili bilgi edindi. Daha uzun süre yanabilecek mum yapmak için ne yapılması gerektiği de burada yazıyordu. Ancak Ahmet'in mum yapımında kullanılan gereçleri bulması çok zordu. Bu nedenle evdeki mumları eritti, içlerine çeşitli şeyler koyarak onları daha dayanıklı yapmaya çalışıyordu. Ahmet yılmadı bodrumdaki kutuları karıştırmaya başladı. Küçük bir kutunun içinde una benzer bir şey buldu. Bu madde kola adındaki özel bir nişastaydı. Annesinden kolanın giysileri sertleştirmek için kullanıldığını öğrendi. Belki kola, mumları da daha sert ve dayanıklı bir hale getirebilirdi. Birkaç tane mumu bir kabın içinde eritti. Bu sırada kabın içine kola da koydu ve iyice karıştırdı. Sonra da bu sıvıyı daha önceden hazırladığı kalıplara dikkatlice döktü. Sıvı anında dondu ve işte yeni mumlar denenmeyi bekliyordu! Heyecanla annesini çağırırdı. Birlikte bu yeni mumları denediler. Kola maddesi işe yaramıştı, gerçekten de mumlar artık daha uzun bir süre erimeden yanabiliyordu.

Bir gün Ahmet, annesinin divanda uyukladığını gördü. Bu çok tuhaftı, çünkü annesi gündüzleri hiç uzanmazdı. Hemen annesinin yanına gitti.

– Anneciğim ne oldu? Yoksa hasta mısın? diye sordu. Annesi:

– Hayır canım, temizlik yaptım ve yerleri silerken belim çok ağrıdı. Sürekli eğilmek zorunda kaldığım için de çok yoruldum, dedi. Ahmet bu duruma çok üzül-müştü. Annesinin bu sorununa bir çözüm bulmalıydı, ona yardımcı olmalıydı.

Acaba annesinin eğilmeden yerleri silebilmesi için ne yapabilirdi? Aklına bir fikir geldi. Bodrumdaki odunların arasında, uzunca bir sopa vardı. Bu sopanın ucuna yer silme bezini bağladı. Yerleri silmeye çalıştı. Ama bez sürekli toplanıyordu ve ancak küçük alanları silebiliyordu. Oturdu, düşünmeye başladı. Bezi değişik şekillerde sopaya bağladı. İsteddiği olmuyordu. Birden aklına parlak bir fikir geldi. Yer silme bezini ince şeritler halinde kesmeye karar verdi. Böylece bezin toparlaması önlenilecek ve yer daha kolay silinebilecekti. Makasla bezi kesti. Yeniden silmeyi denedi. Evet sorun çözülmüştü. Yaptığı yer silme aletiyle annesi artık eğilmeden ve çok fazla yorulmadan yerleri silebilecekti.

Ahmet koşarak annesinin yanına gitti.

– Anne, artık temizlik yaparken eğilmene gerek kalmayacak, dedi. Elindeki saplı, püsküllü yer bezini göstererek.

– Sanırım bu sana yardımcı olur, dedi. Annesi merakla yerinden kalktı: bir Ahmet'e bir de elindeki garip sopaya baktı. Sonra şaşkınlıkla sopayı eline aldı ve yerde gezdirdi. Bu sopa garip görünüyordu ama yer silmek için çok kullanışlıydı. Eğilmesine gerek kalmıyordu. Kendi oğlunun bu kadar yaratıcı olması onu gururlandırmıştı

– Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu hayatımda aldığım en güzel ve en değişik armağan, dedi. Ahmet mutlu mutlu gülümserken, annesi Ahmet'e sarıldı ve Ahmet'in yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Ahmet yeni şeyler üretmekten çok zevk alıyordu. Her yeni buluşunda kendini çok mutlu hissediyordu.

Ahmet günlerini kuşları izleyip, nasıl uçabildiklerini anlamaya çalışarak, kimi zaman da küçük ama yararlı buluşlar yaparak geçiriyordu. Böylece yavaş yavaş büyüyor, büyüdükçe de kuşlara olan ilgisi ve merakı artıyordu. Bir gün okulunda bir yarışma düzenlendiğini duydu. Bu son sınıf öğrencileri için bir maket yarışmasıydı. Kim en farklı, en yaratıcı maketi yaparsa o birinci seçilecekti. Bu yarışma Ahmet'i çok heyecanlandırdı. Önemli olan yaratıcılığını ve uçuşla ilgili bilgilerini herkesle paylaşma olanağıydı. Hemen çalışmaya başladı. Şimdi yapması gereken şey bildiklerini bir araya getirip ve bir insanın uçuşmasını sağlayacak bir kanat yapmaktı. Kuş kanatlarının benzeri bir maket yapacaktı. Kuşların kanatları öyle ilginç ve öyle karmaşıktır ki, onların maketlerini yapmak gerçekten zordu. Ama Ahmet'in bu iş için yeteri kadar zamanı ve bilgisi vardı. Ahmet gece gündüz demeden çalışıyor, kitaplar okuyor, küçük taslaklar yapıyordu. Uzun çalışmalar sonucunda maketini tamamladı.

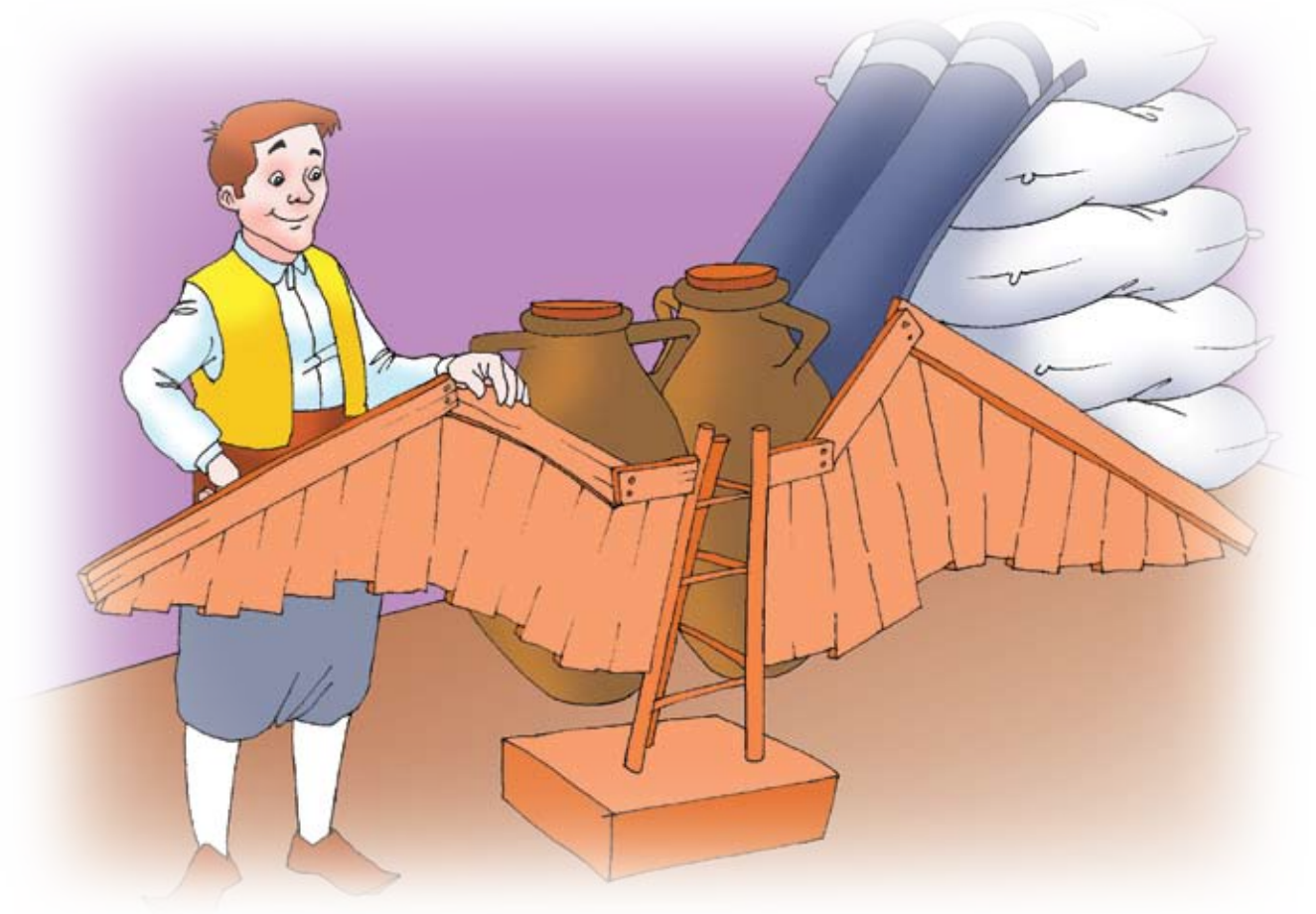
Annesi Ahmet'in yaptıklarını merakla izliyordu. Kanatların bitmiş halini gördüğünde oğlunun yaratıcılığına hayran kaldı. Bu tahta maket gerçek bir kuş kanadına benziyordu. Ahmet bütün bilgisini kullanmış gerçeğe benzeyen bir çalışma ortaya çıkartmıştı. Ertesi gün Ahmet, elinde bir çift kanat maketiyle sınıftan içeri girdiğinde arkadaşları buna önce çok güldüler. Kanatları olması gereken sadece kuşlardı. Bir insan için neden kanat yapıldı ki!? Aslında arkadaşları Ahmet'in bu ilginç düşüncesini ve yaratıcılığını anlayamamışlardı. Yarışma jürisi güzel birçok maketin yanında Ahmet'inkini hem çok yaratıcı, hem aslına çok yakın, hem de çok güzel buldular. Yarışma Ahmet'in birinciliğiyle sonuçlandı.

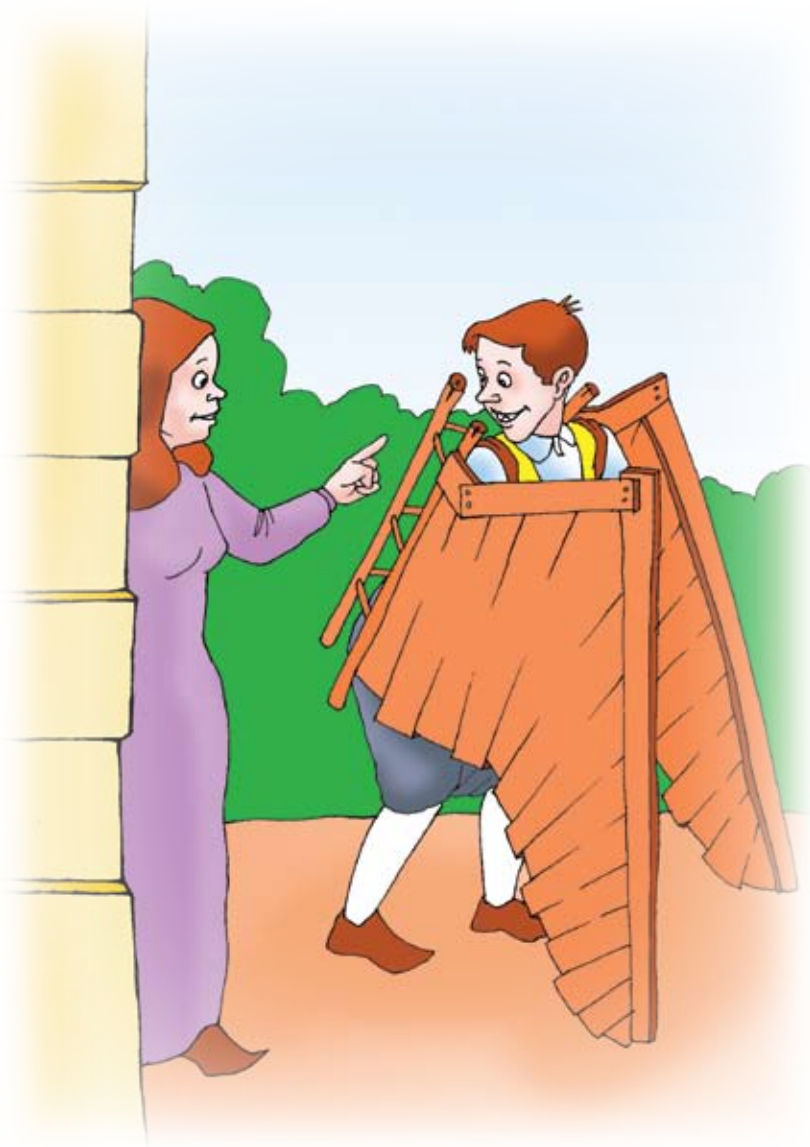

Yarışmayı Ahmet'in kazandığı kulaktan kulağa yayıldı. Bir çok kişi onun yaratıcılığına hayran kaldı. Bir kuş kanadının maketini bu kadar iyi yapabilmek, hem kuş kanadı hakkında çok fazla bilgi sahibi olmayı, hem de çok yaratıcı olmayı gerektiriyordu. Kimsenin aklına bir insan için bir kuş kanadı yapmak gelmezdi. Bu bilgisi ve yaratıcılığından dolayı ona Hezarfen Ahmet demeye başladılar. Hezarfen; her şeyle ilgili bilgisi olan kişi demektir.

Bu başarı Ahmet'i yeni düşüncelere ve yeni çalışmalara yöneltmişti. Kanat maketini geliştirip gerçek kanatlar yapmalıydı. Evlerinin bodrumu bunun için çok uygundu. Yıllardır yaptığı tüm çalışmalarını burada saklıyordu. Zamanının çoğunu kuş resimlerini inceleyerek geçiriyor, incelediği resimleri kağıtlara çiziyordu. Uçmasına yarayacak bir kanat yapmak çok istiyordu. Günlerce çalışıyordu. Bodrumda okul kütüphanesinde bulduğu bütün kitapları okuyor, okudukça bir şeyler üretmeye olan isteği artıyor ve daha yaratıcı buluşlar yapıyordu. Ahmet okulunu bitirdikten sonra tüm zamanını kuşları inceleyerek ve yeni kanatlar yaparak geçirmeye başladı. Böylece günler geçti ve Ahmet, genç bir adam oldu. Bu arada sürekli bilim kitapları okuyor, üzerinde yaşadığı dünyayı daha iyi anlamaya ve bilmeye çalışıyordu. Gün geçtikçe uçmasına yarayacak daha büyük kanatlar yapıyordu. Ahmet'in planı bu kocaman kuş kanatları ile evlerinin karşısındaki tepeden uçmaktı.

Evet her şey artık hazırды. Hezarfen Ahmet'i, elinde kocaman kuş kanadı maketleriyle dışarı çıkarken gören annesi:

– Nereye gidiyorsun Ahmet? diye merakla sordu.

– Uçmaya gidiyorum anne, dedi Ahmet gülerek.

Annesi de oğlunun bu sözlerine güldü. Ne şakacıydı şu Ahmet!

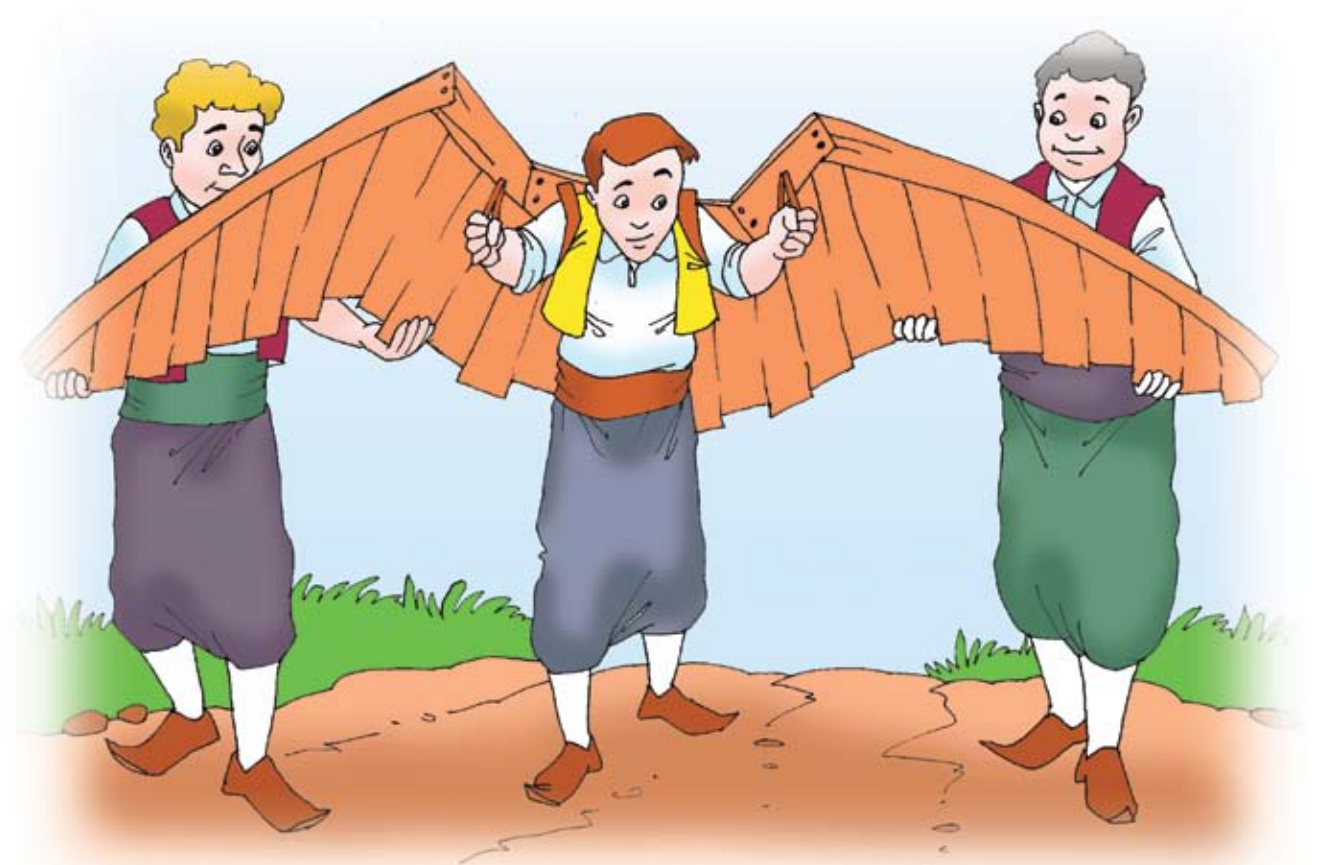
– Yemeğe geç kalma olur mu!, dedi.

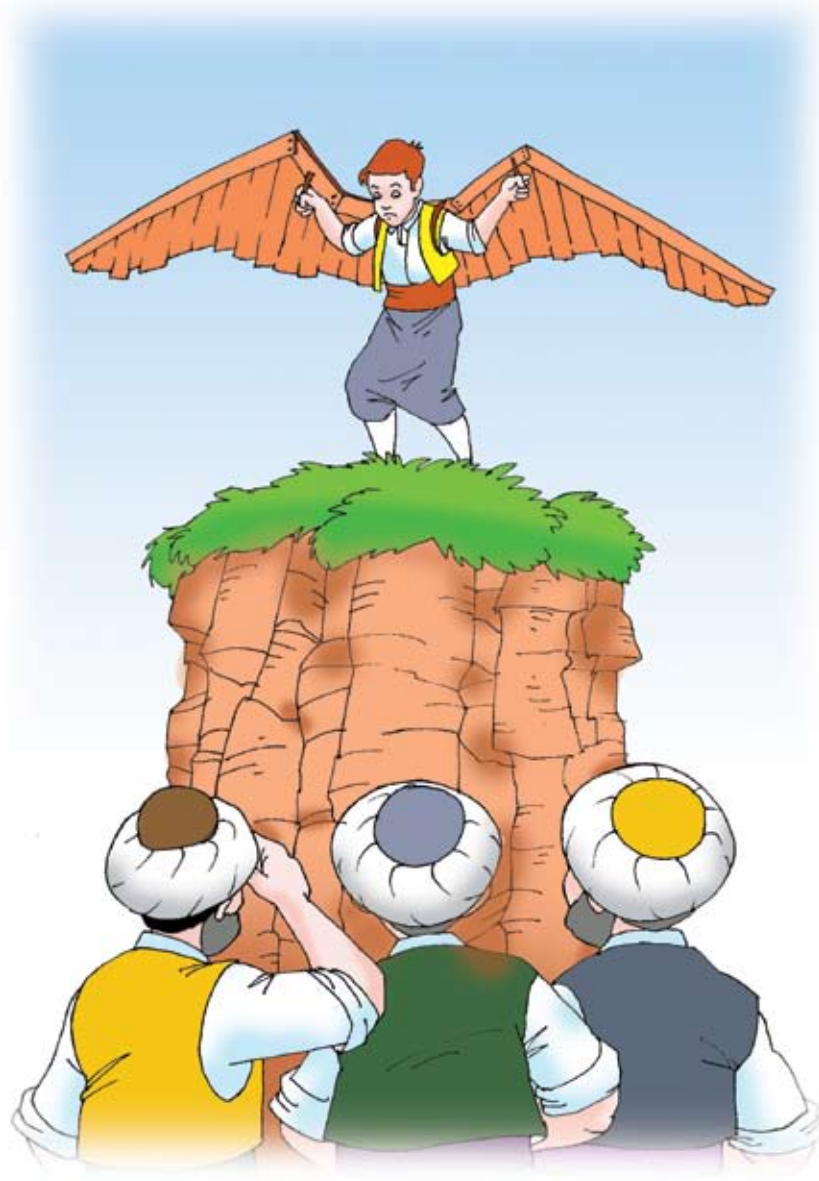
Ama Ahmet'i yapacağı deneyin heyecanı sarmıştı, annesini duymadı bile. Ahmet kanatları alıp evinin karşısındaki tepeye doğru yola çıktı.

Ahmet elinde kocaman kanatlarla zar zor yürürken, onu gören bir kaç arkadaşı merakla, yanına geldiler. Kanatları taşıması için ona yardım ederlerken bir yandan da bu kanatlarla ne yapacağını soruyorlardı. Ahmet onlara gülerek yanıt verdi.

– Uçacağım! Bu koskoca kanatlarla başka ne yapılır ki?

Ahmet'in arkadaşları hem şaşırmış, hem de Ahmet için korkmaya başlamışlardı. Evet, Ahmet çok bilgiliydi, çok yaratıcıydı ama bütün bunlara karşın bir insanın uçması olanaksızdı. Ahmet'in arkadaşları onu çok sevdikleri için ona bir şey olmasından korkuyorlardı. Ama aynı zamanda da ona çok saygı duyuyorlar, bu yüzden onun bu düşünüyü gerçekleştirebileceğine de inanmak istiyorlardı.

Böylece konuşa konuşa, Ahmet'in denemeyi gerçekleştireceği tepeye vardılar. Bu sırada çevrelerinde bir sürü meraklı insan toplanmıştı. Ama Ahmet o kadar heyecanlıydı ki, etrafındakileri görmüyordu bile. Arkadaşlarının yardımıyla kanatları kollarına taktı. Ahmet çevresine baktı. Gülerek;

—Şimdi size bir insanın nasıl uçabileceğini göstereceğim. Benim için dua edin, dedi.

Ancak, kanatlar o kadar ağırdı ki kollarını kaldırmakta çok zorlanıyordu. Koştı, koştı, tepenin kenarına geldiğinde, kendini boşluğa bırakmasıyla, yere çakılması bir oldu.

Ahmet'in arkadaşları hemen yanına koştular. Tahta kanatlar paramparça olmuştu. Ahmet'in eli yüzü yara bere içindeydi, sırtı, bacakları, her yeri ağrıyordu. Ama çok büyük bir şans eseri ciddi bir yara almamıştı. Arkadaşları telaş içerisinde Ahmet'in iyi olup olmadığını anlamaya çalışırken, Ahmet çoktan düşüncelere dalmıştı bile. Acaba neden uçamamıştı? Nerede hata yapmıştı? Belki de daha büyük kanatlar yapmalıydı.

Hezarfen Ahmet yeniden çalışmaya başladı. Yeni çizimler yaptı. Bir öncekinden çok daha büyük kanatları olacaktı. Bu kez uçmayı başarmalıydı. Gece gündüz çalışıyordu. Kendisini çok yorgun hissettiği bir gece, uyumak üzereyken dışarıdan tuhaf bir ses duydu. Penceresinden baktığında ağaç dallarına takılmış bir yarasa gördü. Zavallı yarasanın kanadı kırılmıştı. Yarasayı iyileştirebileceğini düşünerek ağaçtan aldı. Yarasaların kuşlardan farklı bir kanat yapısı vardı. Kendi yapacağı yeni kanatları da buna benzetebilirdi. Yarasanın kanadını sarıp onu bir kafese koydu. Yeni kanatlarının nasıl olacağını düşünerek uykuya daldı.

Rüyasında yarasayı gördü. Kanadı iyileşmişti. Yarasa:

– Yardımların için teşekkür ederim. Yaratıcı ve zeki bir insansın. Ama insanlar uçamaz, dedi. Hezarfen Ahmet:

– Ama ben uçmak istiyorum. Kuşlar gibi gökyüzünde süzulebilmeliyim. Bu benim hayattaki en büyük düşüm. İnsanların da uçabileceklerini kanıtlayacağım, dedi. Yarasa:

– O zaman kanadıma ışıktaki bak Hezarfen Ahmet, dedi.

Ahmet birden uyandı. Terden sırlıklam olmuştu. Kafasını çevirdiğinde yarasanın da kafesten ona baktığını gördü. Yarasanın yanına gidip kanadına baktı. Yarasanın kanadı hala sarılıydı. Birden aklına rüyasında yarasanın ona söyledikleri geldi. Yarasa ona:

– Kanadıma ışıktaki bak, demişti. Acaba ne demek istemişti? Bir süre yarasaya bakarak düşündü. Yarasayı kafesten çıkardı. Güneşin ışıkları odasını aydınlatmaya başlıyordu. Yarasanın kanadını güneşe tuttu. Sanki kanadın içi boştu. Yarasanın rüyasında ona ne söylemek istediğini anlamıştı. Kanatlar için kullanacağı malzemenin içi boş olmalıydı. Peki bu ne işe yarayacaktı. Ahmet:

– Evet buldum, diye zıplamaya başladı.

Birden yarasaların nasıl uçtuklarını ve kendisinin neden uçamadığını anladı! Birincisi yarasanın vücut yapısı tıpkı insanın ki gibi ince uzundu. Demek ki insanı uçurabilecek bir kanat bu yarasa kanadına benzemeliydi. İkincisi, yarasa kanatları öyle ince ve hafifti ki, yarasaların rahatça havada süzülebilmesini sağlıyordu. Yarasalar bir kaç kanat çırpışıyla yerden yükseliyor, sonra da bu ince kanatlarıyla süzülerek havada kalıyorlardı. Oysa, diğer kuşlar kanatlarının yapısı nedeniyle, uçmak için kanatlarını çok fazla çırpma zorundaydılar. Ancak bir insan kollarını bu kadar hızlı hareket ettiremezdi. Ahmet'in heyecanı günlerce devam etti. Bu heyecan onun neredeyse durup dinlenmeden çalışmasına neden oldu. Önceleri Ahmet kanatları, sağlam olsunlar ve kırılmalarını diye kalın tahtadan yapıyordu. Ne büyük yanlış! Kanatlar ince olurlarsa Ahmet yere düşmezdi, böylece de kanatlar zaten kırılmazlardı. Sonunda Ahmet bulabildiği en ince tahta parçalarını, bez parçalarıyla birleştirerek, tıpkı yarasaların kanatları gibi hafif ve perdeli kanatlar yapmayı başardı.

Sonunda önemli gün gelmiş, kanatları bitmişti. Ama şimdi de denemesini nerede yapacağını bilmiyordu. Kanatlar çok büyük olmuştu. Daha önce uçmaya çalıştığı tepeyi kullanamazdı. Aklına Galata Kulesi geldi Kuleden uçabilirdi. Ama ya uçamazsa ne olacaktı, yine yere düşebilirdi. Yere düşüp yaralanabilir, hatta ölebilirdi. Kule çok yüksekti. Her şeyi göze alması gerekiyordu. Uçmak onun hayattaki tek isteğiydi. Karar verdi. Ertesi sabah erkenden uçacaktı. Ne olursa olsun Galata Kulesinden uçmayı deneyecekti.

Ertesi gün kanatları alıp kuleye gitti. Yolda Hezarfen Ahmet'i görenler merakla,

– Nereye gidiyorsun? diye sordular. Ahmet:

– Uçmaya gidiyorum, dedi. İnsanlar onu bu düşüncesinden vazgeçirmeye çalıştılar. Herkes onun yere düşüp yaralanabileceğinden hatta ölebileceğinden korkuyordu. Ama Hezarfen Ahmet'in korkusu yoktu. Kendisine güveniyordu.

Kuleye çıkıp aşağı baktı. Burası çok yüksekti. Galata Kulesinden aşağıya bakmak, doğduğu kent olan İstanbul'u seyretmek onu her zaman keyiflendirirdi. İşte birazdan bu kentin üzerinde bir kuş gibi süzülecekti. "Galata Kulesinden Üsküdar'a kadar uçacağım", dedi kendi kendine. Kulenin altında tüm halk toplanmıştı. Son bir kez daha düşündü. Kanatları kollarına taktı. Kendini boşluğa bıraktı. İzleyenlerden birisi bağırdı.

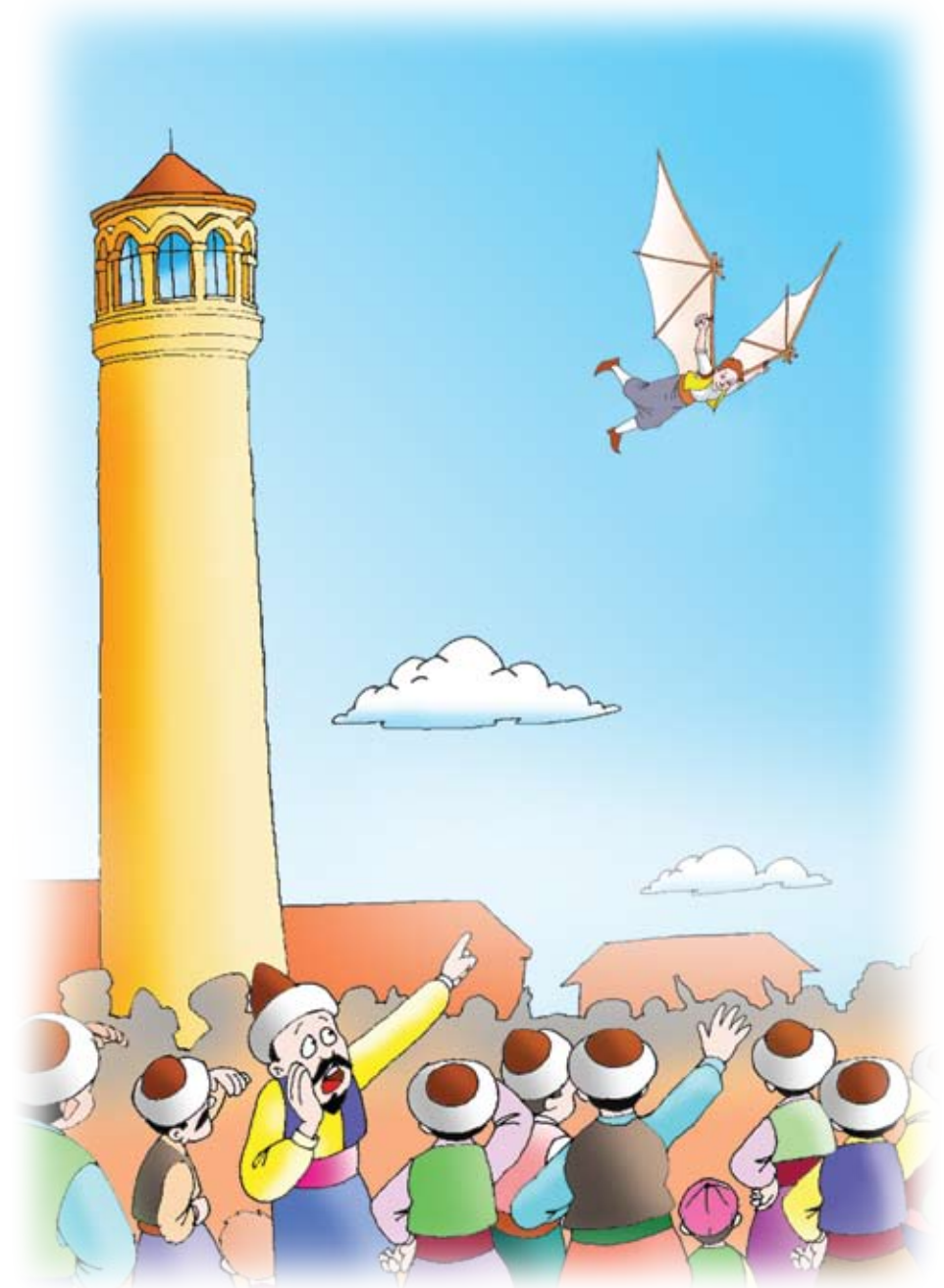
– Bakın işte başardı. Uçtu, Hezarfen Ahmet uçtu, dedi.

Herkes hayranlıkla onu izliyordu. Gökyüzünde bir kuş gibi süzülüyor, uçuyordu. Yeni yaptığı kanatlar çok hafifti. Kanatları kolayca çırpabiliyordu. Rüzgarın da yardımıyla Ahmet uçmayı başarmıştı.

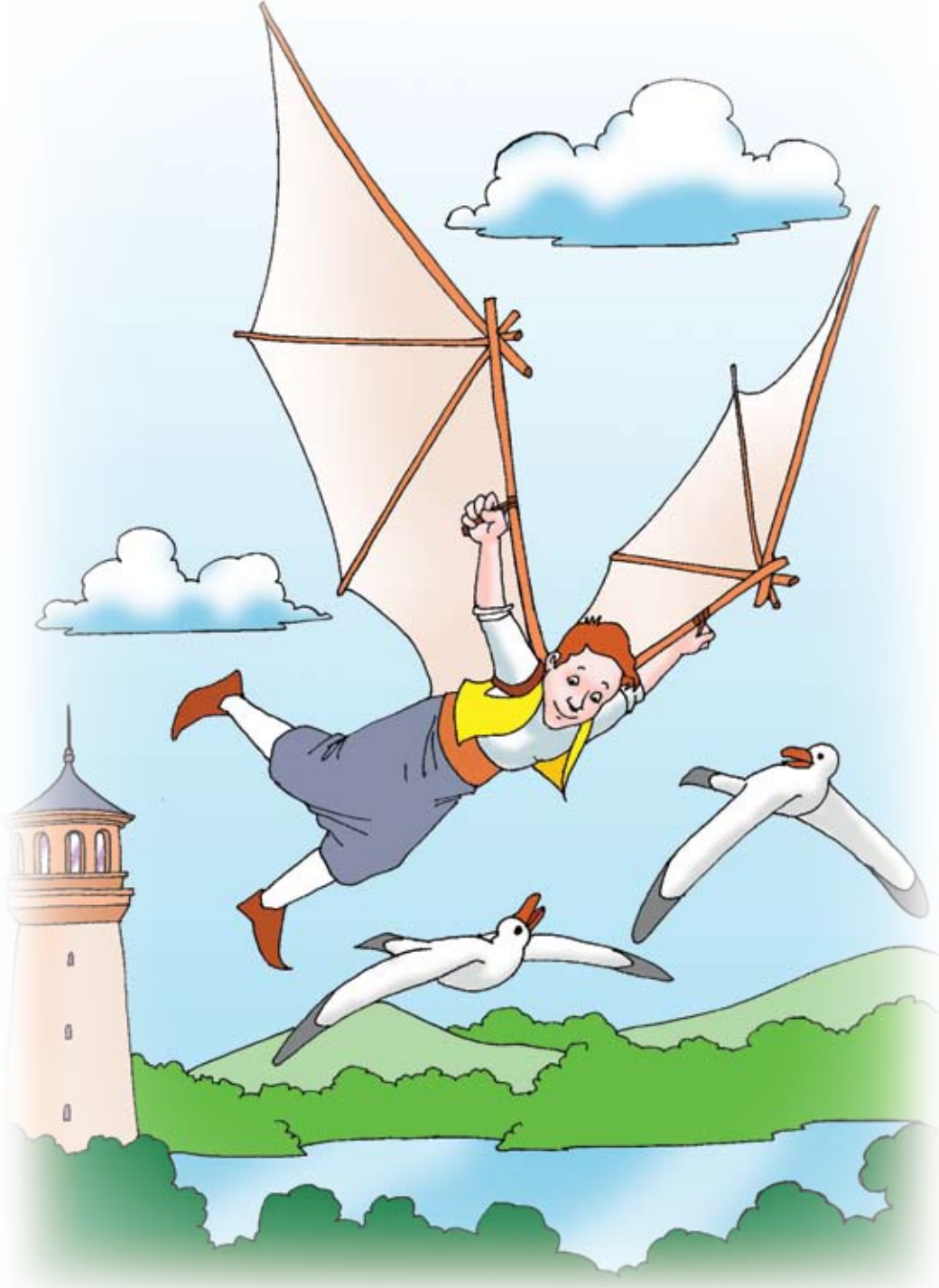
Uzun bir süre uçtu. İstanbul Boğazını uçarak geçti. Deniz çok güzel görünüyordu. O uçarken birkaç kuş da ona eşlik ediyordu. Kuşlara,

– Güzel kuşlar işte oldu. Ben de sizin gibi uçabiliyorum, dedi.

Hezarfen Ahmet çok mutluydu. Tüm yaşamı boyunca bu günü beklemişti. Üsküdar'a kadar uçmayı başarmıştı.

Hezarfen Ahmet çok çalışmış ve başarılı olmuştu. Onun bu başarıyı yakalamasında yaratıcı olmasının büyük etkisi vardı. Belki de o kadar çok araştırma yapmamış olsa, o kadar çok kitap okumamış olsa bu kadar yaratıcı olamazdı ve amacına ulaşamazdı. Bu arkadaşımız gibi güzel şeyler başarmak sizin de elinizde. Ancak çok çalışarak, çok okuyarak yaratıcılığınızı geliştirebilirsiniz. İstediklerinize ulaşabilmek için kendinize güvenmeyi ve çok çalışmayı asla unutmayın.

HEZARFEN AHMET ÇELEBİ
(XVII.yy.)

Özgeçmişine ilişkin fazla bilgi bulunmamakla birlikte, IV. Murat döneminde yaşadığı, fen bilgisinin derin olduğu ve yapay kanatlarla uçuş deneyimini gerçekleştirdiği bilinmektedir. Evliya Çelebi'nin Seyahatnamesi'nde açıkladığına göre, Galata Kulesinin tepesinden kendini boşluğa bırakan Ahmet Çelebi, sert rüzgarların etkisiyle Üsküdar'daki Doğancılar'a kondu. Bu başarısından ötürü Sultan IV. Murat tarafından ödüllendirildi.

